

שָׁפֵךְ רְחַלְמֹוד לְלֹם ב"ח סִינְן:

שָׁפֵךְ רְחַלְמֹוד לְקֹאָטְעַי פָּטוֹתְרַיְּזַן הַיְּזָרְעָלָה:

תוֹרַה ד'

וּבַיּוֹם הַבּוֹרִים בְּהַקְרִיבָכֶם מִנְחָה חֲדָשָׁה לְהִ' **בְּשַׁבְּעַתִּיכֶם**, מִקְרָא קָדֵשׁ יְהִיחָה לְכֶם כֹּל מִלְאָכָת עֲבָדָה לֹא תַעֲשֶׂй (בַּמְדָבָר ב"ח):

א "זֹאת הָעֲרָבִים צִוִּיתִי לְכַלְבָּלָד" (מלכימ'א י"ז) – זה בְּחִינַת צְדָקָה. בַּי בְּתַחְלָה בְּשִׁפְתָּחָילָיו לְהַתְגִּיב לְצְדָקָה, אֲזִי צְרִיכֵין לְשִׁבְרָא אֶת הָאֲכֹזְרִיות שֶׁלּוּ לְהַפְכוֹ לְרְחַמְנוֹת, וַזָּהוּ עַקְרָב עֲבוֹדָת הַצְּדָקָה. בַּי מַי שָׁהּוּא רְחַמָּן בְּطֻבָּעוֹ וַגּוֹתֵן צְדָקָה מִחְמָת רְחַמְנוֹת שְׁבַטָּבָעוֹ, אַיִן זֶה עֲבָדָה, בַּי יִשׁ גַּם כַּמָּה חִיּוֹת שֶׁהָם רְחַמְנִים בְּטֻבָּעָם, רַק עַקְרָב הָעֲבָדָה – לְשִׁבְרָא הָאֲכֹזְרִיות לְהַפְכוֹ לְרְחַמְנוֹת. וַזָּה בְּחִינַת: "זֹאת הָעֲרָבִים צִוִּיתִי לְכַלְבָּלָד" בַּי הָעֹרֶב הוּא בְּטֻבָּעוֹ אֲכֹזְרִי, וְגַתְהָפֵךְ לְרְחַמְנוֹת לְכַלְבָּל אֶת אֵלֵיהוּ. בְּמוֹ-כַּן צְרִיכֵין בְּצְדָקָה כְּגַ"ל. וְכֹל הַגְּדִיבִי לִבְנָה, כֹּל מַי שָׁהּוּא גַּדְבָּן, צְרִיךְ לִילָּד וְלַעֲבָר בְּתַחְלָה דָּרְךָ בְּחִינַת זֶה, בְּחִינַת: "זֹאת הָעֲרָבִים" הַגְּבָ"ל. דְּהַיָּנוּ שְׁבַתְּחָלָה צְרִיכֵים לְשִׁבְרָא הָאֲכֹזְרִיות שֶׁלָּהֶם, מַה שִּׁיאַשׁ לָהֶם אֲכֹזְרִיות בְּתַחְלָה, לְהַפְכוֹ לְרְחַמְנוֹת, לְהַתְגִּיב לְצְדָקָה כְּגַ"ל. בְּזֶבֶחַנְהָה זֶה, דְּהַיָּנוּ הַתְּחָלָת הַצְּדָקָה הִיא קָשָׁה וּכְבָדָה מְאָד. בַּי כֹּל הָעֲבוֹדוֹת וְכֹל הַתְּשׁוּבֹות, כֹּל מַה שְׁרוֹצִין לְעַשׂוֹת אֵיזֶה עֲבָדָה בְּעֲבוֹדָת הַשֵּׁם, בַּמָּה קָלֵין שֶׁל אֹוי וְאֹבוֹי וּבַמָּה גְּנִיחֹות וּבַמָּה כְּפִילֹות וּבַמָּה הַטִּוֹת (הַיָּנוּ תְּנוּעֹות מִשְׁגָּוֹת שְׁעוֹשִׁין יָרְאֵי הִ' בְּעֲבוֹדָתָם) צְרִיכֵין לְעַשׂוֹת קָדָם שְׁעוֹשִׁין אֵיזֶה עֲבָדָה.

זֶלְקָן נִתְן וְלֹא יַעֲבֹר

ל'מ' זֶלְקָן פָּזָה רַצְנֵת אַצְלָל "אַנְגָּלָן" מִקְוֹה שְׁדָךְ אֲחֵר מִסְפָּרִי רַבָּנוּ אֲזַהַר תַּקְוֹז לְפָלָל" →
"חַק נִתְן וְלֹא יַעֲבֹר" יֵצֵא לְאוֹר ע"י הַוּצָאת "נִצְחָתִי וְאַגְּנָחָת" שְׁעִירִי יִשְׂבִּית תִּיקְוּן המידות 30

וּעַקְרָב בַּהֲתִיחָלָה, שֶׁאָז קָשָׁה מַאַד, בַּי 'כָּל הַתִּחְלֹות קָשׁוֹת' (מִכְילָתָא
פֶּרֶשֶׁת יִתְרוֹ, וְהַוָּבָא בְּפִירְשֵׁי שָׁם), וְצִרְיכִין כִּמְהַ קָּלִין וּכִמְה גִּנְיהּוֹת וּכִוְיָה
קָדָם שְׁמַרְתָּחִילָין אַיִּזָּהוּ הַתִּחְלָה. וְגַם אַחֲרֵכֶם לְאַחֲר הַתִּחְלָה גַּם
כֵּן אִינּוּ בָּא בְּגַנְקָל עֲבוֹדָת הַשֵּׁם, וְצִרְיכִין כִּמְה יִגְעֻוּת וּכִמְה
תִּגְעוּוּת בְּגַל קָדָם שְׁזֹובִין לְעַשּׂוֹת אַיִּזָּה עֲבָדָא, שְׁיִהְיָה לָהּ הַדָּוָר.
אֲזֵה הַתִּחְלָה קָשָׁה מַאַד בְּגַל, בַּי עַקְרָב תַּוְלְדוֹתִיהָן שֶׁל צְדִיקִים -
מְעֻשִׁים טוֹבִים, (תְּגַחֵם אָפָרֵשֶׁת נִנְחָה וְהַוָּבָא בְּפִירְשֵׁי שָׁם) גִּמְצָא שְׁהַמְּצֻוֹת
וּמְעֻשִׁים טוֹבִים וּכָל עֲבוֹדָת הַשֵּׁם הַמִּבְּחִינָת הַזְּלָדָה, וּקָדָם
הַזְּלָדָה כִּמְה קָלִין וּכִמְה חַבְלִים וּצִירִים יִשְׁלַׁח לְהַיּוֹלְדָת קָדָם
שְׁמַולְדָת הַזְּלָדָה, וּבְפִרְטָה מִבְּבִירָה, דְּהַיָּנוּ הַזְּלָדָה רְאַשׁוֹגָה שֶׁל
אָשָׁה, שֶׁאָז קָשָׁה עַלְיָה מַאַד, כְּמוֹ שְׁכָתּוֹב (יְרֵמִיָּה ד): "צָרָה
בְּמִבְּבִירָה", שֶׁזֶּה בְּחִינָת הַתִּחְלָה, בְּחִינָת: 'כָּל הַתִּחְלֹות קָשׁוֹת'
בְּגַל.

וְצִדְקָה הִיא תָּמִיד הַתִּחְלָה בְּבְחִינָת (דְּבָרִים ט"ז): "פֶּתֹוח
תִּפְתָּח" שְׁאָפְלוּ כְּשִׁיעַשׁ פֶּתָח וְהַתִּחְלָה הַצִּדְקָה הִיא
פּוֹתַחַת יוֹתָר וּיוֹתָר וּמִרְחַבָּת הַפְּתָח יוֹתָר, בַּי כָּל דָּבָר וְדָבָר
מְעֻבּוֹדָת הַשֵּׁם, כְּשֶׁרְזָעִין לְכַנֵּס בְּאַוְתּוֹ הַדָּרָה וְאַוְתּוֹ הַעֲבֹודָה,
צִרְיכִין לְפִתְחַת שֵׁם פִּתְחַת לְכַנֵּס בְּאַוְתּוֹ הַדָּרָה, וְזֹה בְּחִינָת: 'כָּל
הַתִּחְלֹות קָשׁוֹת', מְחַמֵּת שְׁבַהֲתִיחָלָה צִרְיכִין לְשִׁבְרָה וּלְפִתְחַת פִּתְחַת
מְחַדְשָׁה, עַל-כֵּן קָשָׁה מַאַד. וּסְגָלָת כְּחַת הַצִּדְקָה - לְהַרְחִיב וּלְפִתְחַת
הַפִּתְחָה יוֹתָר וּיוֹתָר, שְׁבַשְׁעֹוֹשִׁין אַיִּזָּהוּ פִּתְחַת בְּאַיִּזָּה עֲבוֹדָה וּנוֹתְגִּין
צִדְקָה, אֲזִי הַצִּדְקָה פּוֹתַחַת וּמִרְחַבָּת הַפִּתְחָה יוֹתָר וּיוֹתָר, בַּי צִדְקָה
הִיא הַתִּחְלָה שֶׁל כָּל הַתִּחְלֹות, בַּי הִיא פּוֹתַחַת וּמִרְחַבָּת כָּל
הַפִּתְחִים בְּגַל. וְגַם בְּצִדְקָה עַצְמָה יִשְׁלַׁח הַתִּחְלָה, דְּהַיָּנוּ כְּשֶׁמְרַתְּחִילָין
לְתַזְן צִדְקָה, שֶׁזֶּה בְּחִינָת: זֹאת הָעֲרָבִים צִוְיָתִי בְּגַל, וְעַל כֵּן

הַתְּחִלָּת הַצְּדָקָה הִיא קָשָׁה וּכְבָדָה מִאֵד, כִּי הִיא בְּחִנָּת הַתְּחִלָּה
שֶׁל כָּל הַהַתְּחִלוֹת בְּגַ"ל:

גַּאֲךָ הַתוֹּעַלָּת שֶׁל הַצְּדָקָה גָּדוֹל מִאֵד, כִּי הַצְּדָקָה מוֹעֵלָת
תָּמִיד, כִּי צְרָבִי הַגּוֹף הִם רַבִּים מִאֵד, וְאַפְלוּ הַחֲכָרִיחָוֹת
הִם רַבִּים וְגַדּוֹלִים מִאֵד: אֲכִילָה וּשְׁתִּיה וּמִלְבּוֹשִׁים וְדִירּוֹת,
שִׁיכּוֹלֵין לְבָלוֹת יְמִיו וּשְׁנִיו אַפְלוּ עַל הַחֲכָרִיחָוֹת לְבַד, וְהֵם מוֹגָעִין
אֶת הָאָדָם מִאֵד מַעֲבוֹדָת הַבּוֹרָא, וְאַפְ-עַלְפִּי שֶׁגֶם הֵם בְּעַצְמָנוּ הֵם
גַּם כֵּן עַבּוֹדָת הַבּוֹרָא יַתְּבִּרְךָ, כִּי הֵם בְּחִנָּת אַתְּעַרְוֹתָא דְּלַתְּתָא,
כִּי 'בְּעַבְדָּא דְּלַתְּתָא אַתְּעַר לְעַלְאָ' (זהר פ' לד עז: פו: עוד במקומות
רבים מזו"ק). כִּי עַלְיִדִי כָּל עֲסָקִים וּמְלָאכּוֹת שְׁעוֹשִׁין בְּגַי אָדָם,
עַלְיִדִיֶּיה גַּתְעֹרֶר אֶזְטוֹ הַצִּיר שֶׁל אֶזְטוֹ הַמְּלָאכָה לְמַעַלָּה
בְּמַעַשָּׂה בְּרָאשִׁית, וּמִבֵּיא חַיּוֹת וְהָאָרֶה לְאֶזְטוֹ הַצִּיר שֶׁל אֶזְטוֹ
הַמְּלָאכָה שֶׁל מַעַשָּׂה בְּרָאשִׁית שְׁלַמְמַעַלָּה, שַׁהוּא מִכּוֹן בְּגַגְד אֶזְטוֹ
הַעֲסָק וְהַמְּלָאכָה, שַׁהָּאָדָם עֹשֶׂה לְמַטָּה בְּעוֹלָם הַזֶּה, כִּי עַלְיִדִי
הַעֲסָקִים וְהַמְּלָאכּוֹת שְׁעוֹשִׁים, גַּעֲשָׂה עַלְיִדִיֶּיה בְּחִנָּת מְשֻׁבָּן.

כִּי כָּל הַמְּלָאכּוֹת כְּלֹזְלִים בְּלִ"ט מְלָאכּוֹת שֶׁהֵם אֶבֶות מְלָאכּוֹת,
אֶבֶות מִפְלָל דְּאִיכָּא תְּזַלְדוֹת' (בְּבָא-קְמָא ב.), כִּי כָּל מִינִי
מְלָאכּוֹת וּעֲסָקִים שְׁעוֹשִׁין, כָּלִים כְּלֹזְלִים בְּלִ"ט מְלָאכּוֹת שֶׁהֵם
הָאֶבֶות, וְהַשָּׁאֵר הֵם תְּזַלְדוֹת. וְלִ"ט מְלָאכּוֹת הֵם בְּגַגְד מְלָאכָת
הַמְּשֻׁבָּן, כְּמו שָׁאָמְרוּ רְבּוֹתִינוּ, זְכַרְוּנִם לְבָרְכָה (שְׁבַת מ"ט): 'אֶבֶות
מְלָאכּוֹת אַרְבָּעִים חָסֶר אַחֲת - בְּגַגְד מַי, בְּגַגְד מְלָאכָת הַמְּשֻׁבָּן'.
וְצִיוּרָא דְּמִשְׁכְּנָא בְּצִיוּרָא דְּעַבְדָּא דְּבָרָאשִׁית' (תקוניזהר דף יב
בְּהַקְדָּמָה), וְהָאָדָם עֹשֶׂה הַמְּלָאכָה, וְצִיוּרָא דְּגֻפָּא בְּצִיוּרָא
דְּמִשְׁכְּנָא' (בְּהַקְדָּמָה הַתְּקוּנִים שם). נִמְצָא שָׁעַל יְדֵי הָאָדָם שְׁעוֹשָׂה
הַמְּלָאכָה וְהַעֲסָק, עַלְיִדִיֶּיה גַּעֲשָׂה בְּחִנָּת מְשֻׁבָּן, כְּשֶׁעוֹשָׂה

זִקְנָתֵן וְלֹא יַעֲבֹר ל'ם זִקְנָתֵן מִזְהָרֶג תְּצִיךְלָה אֲשֶׁר לְעֵמֶק קֹזֶה שְׂדֵךְ אֲחֵר מִסְפְּרֵי רַבְבָּא אֲזִיחָה תְּקֹזֶה לְכָלְלָה כְּלָמָד מִזְהָרֶג תְּצִיךְלָה אֲשֶׁר לְעֵמֶק קֹזֶה שְׂדֵךְ אֲחֵר מִסְפְּרֵי רַבְבָּא אֲזִיחָה תְּקֹזֶה לְכָלְלָה כְּלָמָד

המְלָאכָה וְהַעֲסָק כִּרְאוֹי, כִּמוֹ שֶׁצְרִיךְ לְעַשּׂוֹת, וְעַל-יִדְיֶזֶה נוֹתֵן
חַיּוֹת וְהַאֲרֵה לְמַעֲשָׂה בְּרִאשִׁית, וְהַוָּא קִיּוֹם הַעוֹלָם. גַּמְצָא שֶׁגַּם זוֹה
הַוָּא עֲבוֹדַת הַבּוֹרָא:

אֲפִיעָל-פִּיכְנָן אם היה שופע עליו חסדו, לא היו
צְרִיכִים לְכַל זֶה, כִּי הַלֵּא אִיךְ בָּרָא הַשֵּׁם
יַתְבִּרְךְ אֶת כָּל הָעוֹלָם כֹּלֶוּ אַחֲר הַעֲדָר הַגָּמָור, שֶׁלֹּא היה שם
תוֹיהֶה, שֶׁיְהִי עַל יְדֵה אֶת עֲרוֹתָה דְלִתְתָּא, וְאֲפִיעָל-פִּיכְנָן בָּרָא
עוֹלָמוֹת בָּאָלוֹ. וְהַכְלָל בְּחַסְדוֹ בְּלֵי אֶת עֲרוֹתָה דְלִתְתָּא כָּלֶל, בְּחִינָת
(תְּהִלִּים פ"ט): "עוֹלָם חֶסֶד יְבָנָה". ומַאֲחֶר שַׁהוּא יַתְבִּרְךְ היה יִכְזֹל
לְבָרָא עוֹלָמוֹת בָּאָלוֹ בְּלֵי אֶת עֲרוֹתָה דְלִתְתָּא כָּלֶל, רַק עַל-יִדְיָו
חַסְדוֹ, בְּוֹדָאי הוּא יִכְזֹל לְהַחִיוֹת וְלִקְיָם הָעוֹלָמוֹת רַק עַל-יִדְיָו חַסְדוֹ,
וְלֹא היוּ צְרִיכִים לְעַשׂוֹת כָּל שֶׁום עַסְק וּמְלָאכָה, וְאַפְלוֹ
הַחְבִּרְחוֹת הָיוּ גְּעֻשִׂין עַל-יִדְיָו אֶחָרִים, כִּמוֹ שְׁבָתּוֹב (ישעיה ס"א):
"וְעַמְדוּ זָרִים וְרָעוֹ צְאַנְכֶם, וּבְנֵי גָּבָר אֲפִירִיכֶם וּכְרָמִיכֶם, וְאַתֶּם
בְּהִנֵּי הָאָתָא". בְּהִנֵּי הָאָתָא בְּחִינָת חֶסֶד, בְּחִינָת: "עוֹלָם חֶסֶד
יְבָנָה", היוּ שֶׁיְהִי גְּקָרָאים "בְּהִנֵּי הָאָתָא", בְּחִינָת חֶסֶד, שֶׁאֵין צְרִיכִים
לְעַשׂוֹת שֶׁום מְלָאכָה, רַק הָעוֹלָם מִתְקִים בְּחַסְדוֹ כְּגַם. אֲהָ
בְּשֶׁה חֶסֶד גַּת עַכְבָּר, חַס וְשַׁלּוּם, וְאֵין מִשְׁפִּיעַ עַל-יָנוּ חַסְדוֹ, אֵין צְרִיכִין
לְעַשׂוֹת בְּשִׁבְיל אֶת עֲרוֹתָה דְלִתְתָּא כְּגַם.

וזה בחייבת (תהלים ס"ב): "זֶלְךָ ה' הַחֲסֵד, כִּי אַתָּה תִּשְׁלִם לְאִישׁ בְּמַעַשְׂهֽוֹ". **הינו כשהחסד גתעכבר אצלו יתברך,** שזה בחינת: "זֶלְךָ ה' הַחֲסֵד" – **שהחסד גתעכבר אצלו יתברך** ואין משפיעו עליינו, אזי: "כִּי אַתָּה תִּשְׁלִם לְאִישׁ בְּמַעַשְׂהֽוֹ", **הינו בפי העשיות והעסקים שעוזה,** אז הוא יתברך ממשלים. כי צריכים לעשות דוקא, מחרמת שהחסד גתעכבר אצלו יתברך ואיןו משפיעו

עלינו, אבל אם היה משפטינו עליינו החסד, לא היינו צריכים
לעשות כלל, ואיזה היה גתקים: "כִּי אַתָּה תְּשִׁלֵּם לְאִישׁ בְּמַעֲשָׂהוּ",
באלו הוא עושה, כי אין צריכים לעשות כלל, בששופע חסדו בג"ל:

פֶּרֶךְ קַצְאָר לְקַצְטִיז מַזְגָּרִיז הַשְׁמָדָה:

וְאֵת הַעֲוֹרְבִּים צוִיתִי – ד

א עקר עבودת הצדק היא לשבר האכזריות שלו להפכו
לרוחמניות לה恬न לבצדקה. כי מי שהוא רחמן בטבעו ונוטן
צדקה מחתמת רוחמניות שבטבעו אין זה עבודה. על כן כל הגדיבי
לב שרווצים לקים מצות צדקה בראשוי צריכים לילך ול עבר בתחליה
דרך בחינה זאת. יהינו שבתחליה צריכים לשבר האכזריות
שליהם שבטבעם להפכו לרוחמניות לתון הצדקה, כי זה עקר עבودת
הצדקה בג"ל. ועל ידי זה גתתפקיד גם רגוז השם יתברך לרצון:

ב כל המצוות ומעשיהם טובים וכל עבودת השם הם בחינת
הולדת. כי עקר תולדותיהם של צדיקים הם מעשיהם טובים. ובמו
שהיולדת קדם הולדת צדקה לשם חכמים וציירים ולצעק
במה קלין של אח ואבוי וכו' כמו כן ממש בעבודת השם כשרוצחה
לעבד איזה עבודה או תשובה, בהכרח שייהיה לו במה יגיעות.
וצדיק לצעק במה קלין של אח ואבוי ובמה גנichot ובמה בפילות
ובמה הטעות וכו' ובפרט בתחליה שאז קשה מאד, כי כל
התחלות קשות. אז צריכים ביותר במה קלין ובמה גנichot וכו'
קדם שפתחילין איזה תחליה. גם אחר התחליה גם
בן אינו בא בקהל עבודת השם וצדיק במה יגיעות ובמה
תנוועת בג"ל קדם שזובין לעשות איזה עבדא שייה לה הדור
אך התחליה קשה מאד בג"ל. על בן אל יבלה רעיון נגיך על כל

אָזְקֵן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר
לְמִנְחָה מִזְבְּחָה שֶׁרֶבֶת רַבְבָּשׂוֹ אֲזָהָר תְּזַקְזֹעַ לְפָלָל
חַק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר יָצָא לְאָרוֹר עַיִ"ז הַזָּכָאת "נְצָחָת וְאַגְּנָחָת" שְׁעִיר יִשְׁבַּת תִּיקְוֹן המידות

מה שעובר עליך כי בהכרח לסבב הכל בג"ל. ולפום צערא אגרא:

פרק ע' ט' פטוחה רצ"ה קהילתא:

עה אחר שגנכתי לפה ביום שלאחריו היתה שרפיה עוד פעם שלישית בעמירות גם באותו היום היתה שרפיה בטולטען ובסழד אחר כך היתה שרפיה גדולה בברדייטשוב ובשאר קהילות ובר הודיע זאת רבנו זכרונו לברכה בתורה בראשית לעיני כל ישראל (לקוטי תניגא ס"ז), שמא באר שם שבאשר גסתילק בראש בית וכו' שהם צדיקי אמרת באים שרות חם ושלום וכו' עין שם:

עת גם באותו היום שגנכתי לפה ברסלב בערב גתא Basin איש אחד מרחוק (מדינת קיריה דווין) בבית שחיהתי יושב בו אז, זה איש הזה גסע עם אשתו לארצה ישראל, וזה היה לו קצת חפרות עמי, וזה היה סבה גדולה אחריב, שאסע לאرض ישראל, ובארץ ישראל היהתי אורח אצל זה האיש וקבלני בכבוד גדול מה רבו מעשי ה': פ זה היה אחר כך היהתי עומד ומצפה בכל יום שיבוא לי ידיעה ממה להלוב שכבר קנו ניר שם כדי שאסע לשם לעסק בהדפסה כי אחר השרפיה חזרו והשתתחו המניות גגדנו בלי שעור עד שהיה רחוק בעיני רבי נפתלי שאעס בזה עתה אחר שתפזרנו כל פה, והרבה מועות מה הדפסה היה שקווע ביד אחרים, גם אנחנו היהתי אז נגע וננד מאד אהה השם יתברך חזק דעתך לעסק בזה, והיהתי מצפה על ידיעה ממה להלוב בג"ל וגטעב כמה שבועות אחר חג השבועות, ובתוך כך היהנו באומין על ערב ראש חדש

תמוז

אחר שבאתי בסழד הצעה שכבר הגיע הניר למה להלוב ותכף זרמתי עצמי ונסעתי לשם מיד ובאתי לשם ולא מצאתי את

בַּעַל הַמִּדְפִּים בְּעַצְמוֹ בְּבֵיתוֹ וְעוֹד הָיוּ לֵי מִגְיעֹות רַבּוֹת מִחְמָת
מִמּוֹן וּכְוֹן וְהַשֵּׁם יַתְבִּרְךָ בְּעַצְם גַּפְלוֹתָיו וְרַחֲמָיו הַמְּרֻבִּים עַזְרָנִי
בְּכָל יוֹם וּבְכָל עַת עַד שְׁגַמְרָתִי בְּקִיזָה הַזָּה בְּכָל הַדְּפָסָת סְפִר לְקוֹטִי
מוֹתָרִין תְּגִינָא וּכְוֹן וְסְפִר הַאֲלָפִ-בֵית וְהַקְצָר וְהַבָּאָתִים בְּשִׁלְמוֹת
לְקַהְלָת קָדְשׁ אֹמֶן עַל רָאשׁ הַשָּׁנָה הָרָאשָׁון אַחֲרַ הַסְּפָתְלָקּוֹתָוּ
רַבִּים רָאוּ וַיִּשְׁמַחוּ וַיִּשְׁרִים יַעֲלֹזוּ עַד הַנָּה עַזְרָנוּ רַחֲמִיק נֹדָה לְהָיָה
חַסְדוֹ וְגַפְלוֹתָיו לְבָנֵי אָדָם:

פֶא בְּכָל הַגְּל עַבְר בְּשִׁנְתַת תְקֻעָא שָׁנָה רַאשׁוֹנָה אַחֲרַ
הַסְּפָתְלָקּוֹתָו אַחֲרַ בְּכָה הַגְּיֻע רָאשׁ הַשָּׁנָה שֶׁל שִׁנְתַת תְקֻעָב וַזָּה הַיָּה
רָאשׁ הַשָּׁנָה הָרָאשָׁון שֶׁאַחֲרַ הַסְּפָתְלָקּוֹתָו וּבְעַצְם גַּפְלוֹתָיו עַזְרָנִי
הַשֵּׁם יַתְבִּרְךָ שְׁגַתְקַבְצָנוּ יְחִיד לְאֹמֶן עַל רָאשׁ-הַשָּׁנָה וּמְאוֹז וְעַד
הַגָּה גַתְוֹסָף בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה בְּמַה גַּפְשׁוֹת שְׁבָחָרוּ בְּחִים וּבָאוּ גַם
בֵן עַל רָאשׁ הַשָּׁנָה לְהַשְׁתְּטִיחָה עַל קְבָרוֹ הַקְדּוֹש בְּעַרְבָ רָאשׁ הַשָּׁנָה,
וְלַהֲתִפְלֵל עַמְנוּ יְחִיד בְּרָאשׁ הַשָּׁנָה וּעַצְם מַעַלְתַה הַקְבּוֹז שְׁלָנוּ
בְּרָאשׁ הַשָּׁנָה אֵין פָאָן מִקּוֹמָו זְמַבָּאָר קָצָת בְּמָקוֹם אַחֲרַ (חַיִי מוֹתָרִין
תְגִיתָו):

סְפִרְךָ לְקֹאָטִי שְׁעַזְוָת הַשְׁעָרָה:

נִג עַל-יְדֵי שְׁעוֹמְדִים אֲצַל הַצְדִיק בְּשָׁעָה שְׁדוֹרֵשׁ בְּרַבִּים, עַל יְדֵי זֶה
זָוִין לְבוֹא לְאָרֶץ יִשְׂרָאֵל וְלַהֲבִיגֵע הַרְשָׁעִים וּבָל הַמּוֹנְעִים (שם כ).
לְלַהֲקֹדּוֹש בְּרוֹךְ הַוָּא מַדְקָדָק עַם הַצְדִיקִים בְּחֹוט הַשְׁעָרָה,
וּבְשְׁפָגָמִין כְּחֹוט הַשְׁעָרָה אֵין פָח בְּיָדָם לְהַמְשִׁיךְ תּוֹרָה (שם).
לְהַאֲי אָפְשָׁר לְבוֹא לְאָמֹנוֹת שְׁלָמָה שְׁהָוֹא עֲקָר הַכָּל וְהַיָּא בְּלִילָות
הַקְדָשָׁה, כִּי אָם עַל יְדֵי הַתְקִרְבּוֹת לְצִדְיקִי אָמָת, כִּי בָל עֲקָר
אָמוֹנוֹת יִשְׂרָאֵל מִמְשִׁיכִין הֵם לְהַזּוֹר. אָבָל אֵי אָפְשָׁר לְהַתְקִרְבָ
לְצִדְיקִי אָמָת כִּי אָם עַל יְדֵי עַזּוֹת. כִּי יִש בְּמַה וּבְמַה מְזֻגָּעִים

זֶלְקָן נָתֵן וְלֹא יַעֲבֹר

ל'סלוּ אֲשֶׁר פִּוְזָה רְצִית אַצְעָל "אֲשֶׁר אֲשֶׁר מִקְוֹה שֶׁדְבָר מִסְפָּרִי רַבְבָּשׂ אֲזַהַר תַּקְזֹז לְפָלָא" →
"חַק נָתֵן וְלֹא יַעֲבֹר" יָצָא לְאוֹר ע"י הַוֹּצָאת "נִצְחָתִי וְאַגְּנָחָת" שְׁעִירִי יִשְׁיבָת תִּיקְוָן המידות 30

וּמִתְנִגְדִים וְאַיִגְםָמִינִים מִגִּיחִים לְהַתְּקִרְבָּה לְגַדְתָּה הָאֱמָת. וְכֵן עֲקָר כְּחָם הַזָּא רָק עַל יְדֵי עֻזּוֹת דִּסְטֶרֶא אַחֲרָא. עַל כֵּן בְּהַכְּרָה שְׁיִהְיָה לְהָאָדָם עֻזּוֹת דִּקְדָּשָׁה לְעָמֵד נֶגֶד עֻזּוֹתָם הַרְבָּע, וַיְהִי מִצְחָו חִזְקָק לְעָמֵת מִצְחָם, כִּי אֵי אָפְשָׁר לְכָנָס אֶל הַקְדָּשָׁה כִּי אֵם עַל יְדֵי עֻזּוֹת גָּדוֹל. וְלֹבֶזֶא לְעֻזּוֹת הַזָּה הַזָּא עַל יְדֵי שְׁמָחָה שְׁהִיא עֲקָר הַעֻזּוֹת וְהַהְתְּחִזְקָות לְבָל יִתְבִּישׁ וַיִּתְבְּטֵל בְּלָל מִפְנֵי הַמְּלָעִיגִים, רָק יְהִי עֹז בְּגִמֶּר גָּגָדָם (שם כב).

טו עַל-יְדֵי הַתְּקִרְבּוֹת וְהַתְּקִשְׁרוֹת לְהַצְדִּיק הָאֱמָת גַּצּוֹל מִתְאֹוֹת מִמּוֹן שְׁהִיא עַבְודָה זָרָה חִשְׁבָּד מִיתָּה וּכְוֹ). וְאַזְיִן גַּצּוֹל מִמְּרִירּוֹתָא דְּעַלְמָא שְׁהִוא דְּאָגוֹת וּטְרָדוֹת הַמִּמּוֹן וְהַפְּרִנְסָה שְׁמַבָּלָה יִמְיִיחַי רַב בְּנֵי אָדָם, וּזֹבֶה לְשְׁמָחָה וְלְהִיוֹת שְׁמָחָה בְּחַלְקָו, וּמְאִיר עַל עַצְמוֹ אֹור פְּנֵי מֶלֶךְ חַיִים (וְעַזְן מִמּוֹן אֹזֶת יְגִיד). וְכֵן לְהַפְּךָ בְּשַׁחַולְקָ חַם וִשְׁלָום עַל הַצְדִּיק אַזְיִין נֹפֵל לְתָאֹוֹת מִמּוֹן בִּyoּתָר וְהַזָּא מְלָא מִרְירּוֹת בִּyoּתָר תִּמְיד, עַד שְׁהַמִּמּוֹן וְהַפְּרִנְסָה מִבָּלָה יִמְיִיחַי. כִּי אִי אָפְשָׁר לְהַגְּזִיל מִמְּרִירּוֹת שֶׁל זֶה הַעוֹלָם שְׁהִיא מִרְירּוֹת דְּאָגוֹת הַמִּמּוֹן וְהַפְּרִנְסָה כִּי אֵם עַל יְדֵי בְּחַח הַצְדִּיק הָאֱמָת שְׁהִוא שׁוֹמֵר הַבְּרִית בְּתַכְלִית הַשְּׁלִימּוֹת (שם כג).

קְשָׁרֶר סְפָאָרֶר שְׁלָמָנוֹת הַשְׁׁמָעָה:

אַחֲרִיכֶּד הִיּוּ הַזּוֹלְכִים אֲצֶל יִעַר עַב מִאַד (הִינּוּ שְׁהָאִילָנוֹת הֵם רְצֻופִים וְתִכְוּפִים מִאַד זֶה אֲצֶל זֶה) וְהַלְבָבוֹ וְתַעֲוֹ שְׁתִי בְּהַמּוֹת מִהְבָּהָמוֹת שֶׁל זֶה הַבָּן שְׁגַעֲשָׁה רֹעָה אֲצֶל הַפּוֹחרָ בְּגַ"ל וְצַעַק עַלְיוֹ הַפּוֹחרָ, וְהַלְּדָא אַחֲרֵיהֶם לְתִפְסָם, וְהֵם בְּרָחוֹ יוֹתָר וּרְדָף אַחֲרֵיהֶם וּמִתְּמָת שְׁהִיעָר הִיה רְצֻוף וּעַב, תִּכְפָּה כְּשֶׁגְּכָנָם לְתוֹךְ הַיּוֹרֵד לֹא רָאוּ זֶה אָתֶת זֶה, וּגְתַעַלְמָם מַעֲינִי הַחֶבְרִים שֶׁלֽוּ מִיד וְהַזָּא הִיה הַזָּלֶד וּרְדָף אַחֲרֵי הַבְּהַמּוֹת, וְהֵם בְּזָרְחִים וּרְדָף אַחֲרֵיהֶם הַרְבָּה עַד שְׁבָא לְתוֹךְ עַבְיִ

זֹקֶן נָתָן וְכֹא יַעֲבֹר

העיר ונטישב: בין כך ובין כך אמות כי אם אשוב בלי הבהמות אמות על ידי הפהחר כי היה גדלה לו, מחרמת פחד שהיה לו מן הפהחר, שימית אותו כישוב בלי הבהמות ואם אהיה כאזגם בין אמות על ידי חיota שבעיר ולמה לי לשוב אל הפהחר? כי אין אוכל לבוא אליו בלי הבהמות, כי היה לו פחד גדול ממנה ותלה ורדף יותר אחריו הבהמות, והם בורחים בתודך בה נעשה ליה ודבר זה עדין לא עבר עליו, שיצטרך לנו ייחידי בלילה בתודך עבי העיר זה ושמע קול נחתמת החיות שהומים בדרכם ונטישב בדעתו, ועלה על איזה אילן ולו שם ושמע קול חיות שעוזגים בדרכם בפרק הסתכל, וראה והגה הבהמות עומדים סמוכים אצלו! וירד מז האילן ותלה לתפסם, וברחו להלן ותלה אחריהם יותר, וברחו יותר והיו הבהמות מוצאים שם איזה עשבים ועמדו לרעות ולאכל והיה הולך לתפסם, וברחו וכן היה הולך אחריהם והם בורחים, הולך אחריהם והם בורחים, עד שבא בתודך עבי העיר מאד, שהיה שם חיות שאינם מתירים מאדם כלל, כי הם רחוקים מז היישוב ושוב נעשה ליה ושמע קול נחתמת החיות וגתריא מאד וירא והגה עומד שם אילן גדול מאד ועלה על אותו האילן בבואו על האילן, וירא והגה שוכב שם בן אדם, וגתריא אך אף על פי כן היה לו לנחמה-מאחר שמצא בז אדם ושאלו זה את זה: "מי אתה, בן אדם" "מי אתה, בן אדם מאין אתה לך" ולא היה רצונו לספר לו מה שעבר עליו והשיב לו: על ידי הבהמות שהייתי רועה בהמות, ותעו שתי בהמות לך, ועל ידי זה באתי לך בג"ל ושאל הוא את האדם שמצא שם על האילן: מאין אתה אתה לך? השיב לו: אני באתי לך על ידי הפסום שהייתי רועב על הפסום, ועמדתי לפוש, ותלה הפסום

זֶקְנָהַנְתָּן וְלֹא יִעֲבֹר

ל'ס"ו פָּזָה רְצֵית אַצְ"ל "אֲזָר אַפְּלָי מִקְוָה שְׂדֵךְ אֲחֵר פְּסָפְרִי רְבָבָי עַזְהָה תְּקֹזָעַ לְפָלָי" →
"חַק נָתָן וְלֹא יִעֲבֹר" יָצָא לְאוֹר ע"י הַזָּאת "נְצָחָת וְאַגְּנָחָת" שְׁעִיר יִשְׁבַּת תִּיקְוֹן המידות 30

וְתַּעֲהַ בְּתוֹךְ הַיּוֹרֵד וְהִיְתִּי רְזִיף אַחֲרֵיו לְתִפְסֹזְוּהוּ אֶבְרָה יְוָתָר,
עַד שְׁבָאָתִי לְכָאָן וְגַתְחָבָרוּ שֶׁם יְחִיד שְׁיִיחָחָה לְהַמִּצְוָה חֲדָא וְדָבָרוּ
בְּיִגְיָהָם, שְׁאָפְלוּ כְּשִׁיבָזָאוּ לִישָׁוּב, יְהִיוּ גַּסְיכָן בְּיַיחַד בְּמִצְוָה חֲדָא
וְלֹנוּ שֶׁם שְׁגִיָּהָם וְשִׁמְעוּ קֹול נְהַמְתָה הַחִיּוֹת שְׁחוֹמִים וְשׂוֹאָגִים מִאֵד
לְפִנְזָת בְּקָר שְׁמַע קֹול הַזּוּבָא [צְחֻקָה] גְדוֹלָה מִאֵד, עַל פְּנֵי בְּלָהִיר,
חַזְבָּא גְדוֹלָה מִאֵד, עַד שְׁהִיה הַאִילָן מִזְדְּעֵזָע וּמִתְגַּעֲגָע מִן
הַקּוֹל וְהָא גַתְבָהָל וְגַתְפָהָד מִאֵד מִזְהָה וְאָמָר לוֹ הַשְׁגָנִי: (הִנֵּנוּ
זֶה הָאָדָם שְׁמַצָּא שֶׁם עַל הַאִילָן שְׁשַׁכֵּב שֶׁם מִקְדָּם) שׁוּב אֵין אָנָי מִתְפָהָד
כָּלְלָה מִזְהָה בַּי בְּבָר אָנָי לֹן בָּאָן זֶה בְּפָמָה לִילּוֹת, וּבָכָל לִילָה סְמוֹךְ אֶל
הַיּוֹם גַשְׁמַע קֹול הַזּוּבָא הַזָּה, עַד שְׁפָל הַאִילָנוֹת רְזַעְשִׁים
וּמִזְדְּעֵזָעים וְגַתְבָהָל מִאֵד וְאָמָר לְחָבְרוֹ: הַדָּבָר גַּרְאָה שְׁזָהוּ מִקּוֹם
הַיְדּוּעִים [שֶׁל הַשְׁדִים] בַּי בְּיִשּׁוּב לֹא גַשְׁמַע קֹול הַזּוּבָא בְּזָה בַּי מִי
שְׁמַע קֹול הַזּוּבָא עַל בְּלָהִיר זָלָם?.

סְלָהָר שְׁלָהָז שְׁרָזָק הַזְּוּזָה:

(ה) אם סכר אמת המים בכנימה וביציאה מערב يوم טוב מותר ליקח ממנה דגים ביומת דהוא ליה ניצודין ועומדים (מאחר שאמת המים היא צרה ואין יכולם להשמט) (המגיד פ"א): (ו) אווזים ותרנגולים ויונקים שבבית או שבחצר העומדים לאכילה מותר לצודן ואין צריכים זימון: (ז) שאר כל היה ועופ שמחוסרים צידה שצורך לומר הבא מצודה ונצדנו אסור לצודן וליתן לפניהם מזונות וכל שאין מהchosרים צידה מותר לצודם וליתן לפניהם מזונות: (ח) איל וצבי שכננו בفردס וילדו בו עפרים ועדיין הם קטנים שאין צריכים צידה מותרים ללא זימון ודוקא בفردס הסמוד לעיר בתוד שבעים אמה דעתה עליהו והאם אפילו זימון אין מועיל לה כיון

שמחוורת צידה: (ט) יוני שובך ויוני עלייה וצפרים שכננו בטפחים (פי' כל חרם הבנויים בכותלים لكنן בהם העופות) אסור לצודן לפיכך אין זימון מועיל להם והני מיili בגודלים אבל בקטנים שאינם מפריחים מותר לצודן אבל זימון צרייכים: (י) כיצד הוא הזימון אומר זה וזה אני נוטל למהר ואין צרייך לנגעעם אבל באומר מכאן אני נוטל למהר לא סגי: (יל) אם זימון כל השובך ואינו צרייך אלא הזוג אינו מועיל: הגה ואם הוא אפשר שיצטרך כל השובך יכול להזמין כל השובך ולמהר נוטל מה שצרייך (רבינו ירוחם והגהות אשר"י פ"ק דביצה): (יב) זימון שנים ומצאה שלשה או זימון שחורים ולבנים בקינים המבדלים במחיצה ומצאה שחורים במקום לבנים ולבנים במקום שחורים אסוריין אלא א"כ מכירן: (יג) זימון שלשה ומצאה שנים מותרים ואפילו היו מקושרים ביחד מנתחי מחדדי (ב"י): (יל) זימון בתוך הקן ומצאה לפני הקן אסוריים ואם אין סביבותיהם קן אחר הרי אלו מותרים והני מיili במדדין אבל אם הם מפריחין אסוריים ואפילו יש קן אחר בתוך נ' אםה אם הוא בקרן זוית שאינו יכול לראותתו מקום זה כיון שאינם מפריחין אלא מדדין משום דבר היבא דמדדה ולא הדר חזי לקניה לא מדדה ואם הזמן תוך הקן ומצאה על פתח הקן מותרים) (א"ז): (טו) אינו יהודי שה比亚 דורון לישראל ביו"ט בני יונה קטנים משוכחות שיש לו בעיר כיון שאין צרייכים צידה מותרים: (טז) השוחט בהמה ביו"ט טוב לו שלא יבדוק עד שיפשיט שאם תמצא טריפה לא יהא רשאי להפשיטה: (יז) אם נמצאת טריפה אסור לטלטלה אבל מותר למוכרה לנכרי כדרך שהתיירו מכירה לישראל שלא ישköל ולא יזכיר סכום דמים ואם אינו מאמינן יכח ממנו משכון:

זֶקְנָהַנְתָּן וְלֹא יִעֲבֹר

ל'סח פָּזָה רְצֵית אַצְ"ל "אַנְשֵׁי מִקְוָה שְׂדֵךְ אֲחֵר פְּסֶפֶרִי רְבָבָן עַזְהָה תְּקֹזָה לְפָלָן" →
"חַק נָתָן וְלֹא יִעֲבֹר" יָצָא לְאוֹר ע"י הָוֹצָאת "נְצָחָת וְאַגְּנָחָת" שְׁעִיר יִשְׁיבָת תִּיקְוָן המידות 30

מיין תצח (א) אין מראין סכין להכם ביו"ט לראות אם הוא ראוי לשוחט בו שמא תהיה פגומה ויאמר לו אסור לשוחט בה מפני פגימתה וילך ויחדנה במשחות והכם שראה סכין לעצמו יכול להשאילו לאחרים: הגה ועכשו בזמן זהה שבל שוחט רואה סכין בעצמו כל הרוצה לשוחט ביו"ט יבדוק סכינו מערב يوم טוב ולא ביום טוב שעמיה ישחיזנו (ד"ע ומהרי"ל והגחות שחיתה) מיهو אם לא בדקו מערב יום טוב והוא שעת הדחק יכול לבדוק ביו"ט (שחיטת ישנים): (ב) יכול להוליך סכין והבהמה אצל טבח לשוחט ואפילו גדי קטן צריך להוליכו על כתרפו ואף על פי שהייה אפשר להוליכה מאטמול (והוא הדין שהטבח יכול להוליך הסכין אצל הבהמה) (ב"י): (ג) בהמות שיווצאות ורעות חוץ לתחום ובאות ולגנות בתחום ההריא אלו מוכנות ולוקהין מהן ושוחטין אותן ביו"ט אבל הרעות והגנות חוץ לתחום אם באו ביו"ט אין שוחטין אותן ביו"ט מפני שהן מוקצין ואין דעת אנשי העיר עליהם והני מילי בהמות ישראל אבל של נברי לית בהו משום מוקצה דין הא"י צריך המכן אא"ב באו בשביל ישראל שאז אסור לפיכך נברי שהביא בהמה במקולין (פי מקום שם שוחטים בהמות) אם ידוע שלגנות חוץ לתחום אסורת ואם ספק מותרות אףיו באו לצורך ישראל שהמקצת הולכים בספיקו להקל ואם הביאם לצורך הנברי או אףיו מותם בעיר שרובם נברים מותר שכל המביא לצורך הרוב מביא:

סְפִּירָה לְקָרְבָּן תְּפִלָּה תְּהִלָּה:

קטו: וְתִזְכְּנִי שְׂתַחְזִיה מִחְשְׁבָתִי וְדַעֲתִי וּרְעִיּוֹנִי אֲחוֹזִים וְדַבּוֹקִים וּקְשֻׁורִים בָּה תְּמִיד, וּבְתוֹרָתָה הַקְדוֹשָה, וּבְצְדִיקִיךְ הָאַמְתִּים, עד שְׁאַזְכָּה לְרֹאשָׁת בְּחִלּוֹם אָוֶר פָּנֵי הַצְדִיקִים הָאַמְתִּים, וְלִשְׁמַע מֵהֶם דָבְרִי אֱלֹקִים חַיִים, דָבְרִים אֲמַתִּים וְקְדוֹשִׁים בְּלִי שָׁום תְּעִרְבָּת

זִקְנָתָן וְכֹא יַעֲבֹר

פִּסְלָת בָּלֶל, בָּלִי שֻׁום תְּעִרְבָּת שְׁקָרִים וְהַבָּלִים הַגְּמַשְׁכִים מִמְּקוּם
אַחֲרֵ חַם וִשְׁלֹום וְאַזְכָה לְזִכְרָה תְּמִיד הַיְטָב בְּהַקִּיצִי אֶת כָּל הַדְּבָרִים
הַקְדוֹשִים הָאִמְתִיִים שְׂתַזְכָנִי לְרֹאשׁוֹת וְלִשְׁמָע בְּחַלּוֹם וְתַחְזִקָנִי
בְּיִרְאָתָה וּבְעֲבוֹדָתָה הַקְדוֹשָה תְּמִיד וַיְהִי כָּל חַלוֹמוֹתִי מִישָׁבִים
עַלִי לְטוֹבָה:

קטוז: זְבָן תְזַכָנו בְּרַחְמֵיכָה תְרַבִּים, וְתַעֲזִרְנו וְתַזְשִׁיעָנו שְׁיִהְיו כָּל
הַמְאָכְלִים וּמִשְׁקָאֹת שָׁלָנו מְאָכְלִים מִבָּרְרִים צָחִים וּזְפִים בָּלִי שֻׁום
סִיג וּפִסְלָת בָּלֶל וְלֹא יַתְעַרֵב בְּאֲכִילָתָנו שֻׁום תְּעִרְזּוֹבָות מְאַחִיזָת
הַשְׁדִים בָּלֶל וְתַתְנו לָנו בְּחַוּזָה וְעֹז וְתַעֲצִימֹת לְחַזְקָא אֶת הַמְלָאָה וְתַעֲזֵר
לָנו שְׁגַזְבָה לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה תְּמִיד, וְגַתְגַבָר וְגַתְאַמִץ בָּכָל עֹז וּבְחַ
וְגַבּוֹרָה לְהִיּוֹת אֶד שְׁמָחָה תְּמִיד וְתַהְיָה אֲכִילָתָנו בְּשִׁמְחָה גְדוֹלָה
וּבְקְדִשָה וּבְתְהִרָה גְדוֹלָה, וַיְקִים בָּנו מִקְרָא שְׁכָתוֹב: "לְךָ אֲכֵל
בְשִׁמְחָה לְחַמָּה וּשְׁתָה בְלֹב טוֹב יִנְגַה כִּי כָבֵר רָצָה הָאֱלֹקִים אֶת
מַעֲשֶׂיךָ" עד שְׁגַזְבָה עַל יְדֵי הַשִּׁמְחָה וְהַחְדּוֹה לְחַזְקָא אֶת הַמְלָאָה,
וַיַּתְחַזְקו הַמְלָאָכִים הַקְדוֹשִים בְכָחָה גָדוֹל עַל יְדֵי תְקִפָּה שִׁמְחָתָנו
וַיַּמְשִׁיכּו לָנו שְׁפָע טוֹב וּפְרִנְסָה טוֹבָה, מְאָכֵל וּמִשְׁקָה מִבָּרְרִים
בָּלִי שֻׁום אַחִיזָת הַסְּטָרָא אַחֲרָא בָּלֶל וְלֹא יַתְנו לְהַסְּטָרָא אַחֲרָא
וְהַשְׁדִים לִינְקָמָה שְׁפָע הַגְּמַשְׁכָת לָנו בָּלֶל, וְלֹא תַתְעַכֵב הַשְׁפָע
אֲצָלָם בָּלֶל רַק דָרְך מַעֲבָר לְבַד וְלֹא יִנְקָמו מַה שְׁפָע רַק בְּדֵי חִזְוֹתָם
בְצָמָzos גָדוֹל וַתְמַשִּיך בְּרַחְמֵיכָה כָל הַשְׁפָע לְעַמָּה יִשְׁרָאֵל הַקְדוֹש,
וְלֹא יִשְׁלַטו בָה יְדֵי זָרִים וְגַזְבָה לְהִיּוֹת בְשִׁמְחָה תְּמִיד, וּבְשִׁמְחָתָנו
גְדוֹלָה, עד שְׁגַזְבָה עַל יְדֵי הַשִּׁמְחָה לְהַגְּזִל מִתְמַאַת קָרִי חַם וִשְׁלֹום
הַבָּאָה עַל יְדֵי עַצְבּוֹת וּמְרָה שְׁחוֹרָה חַם וִשְׁלֹום:

קִיז: אֲפָא ה' מַלְאָ רַחְמִים חֹשֶׁב מִחְשָׁבָות לְבָל יְדֵי מִפְנוּ גְדָח

זֶקְןָ נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ל'ע פ' זהירות זצ"ל "אֵלֶּא שֶׁנֶּאֱמָן מִקְוֹה שֶׁר כָּל רַבָּנוֹ עַזְהָב תַּקְוֹז לְפָלָא" →
"חַק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר" יצא לאור ע"י הווצאת "נְצָחָת" וְ"נְצָחָה" שעניינו תשיבת תיקון המידות → 30

הצילנו נא מטמאה הרעה הזאת שמרנו נא והצל נפשנו ממקרה
לייה זכנו לקdash את מחשבתנו ותמשיך עליינו קדשת המайн על
ידי המגני הארץ, עד שזכה לשבר תאומות גאות למורי ונזכה
להככל בקדשת משה רבנו ובקדשת כל השבעה רעים דקדשה,
ובקדשת כל הצדיקים האמתיים ימשכו עליינו קדשת המайн
והתפלין הקדושים משרשם העליון ותזכנו להיות בשמה תמיד
ולחזק את כח הפלאבים הקדושים על ידי עוז שמחתנו ותמשיך
לנו פרנסה טוביה מן השמים בהרחה גודלה, ויהיו כל אכילותנו
ונשתייתנו מבראים ומזকאים בלי שום אחיזת תערובת כח השדים
והפטרא אחרא כלל, ולא יהיה להם שום כח לחם את האדם חם
ושלום בחמיות אש התאה הזאת ותציל אותנו ואת כל עמד
ישראל תמיד ממקרה לייה:

קיה: אבא ה', מה נאמר ומה נזכר ומה חילים נגמר מה נאמר
לפניך ישב מרום ומה בספר לפניך שוכן שחקים הלא כל
הסתירות והגלוות אתה יודע מלבי ואליך אליך אתקל אליך
אשתטה "אליך נשאתי את עיני הישבי בשמים" כי אין לי שום
כליים ודבורים ומחשבות ולמעלה מן המחה להלביש בו ספר
צרות נפשי המרבים והעצומים מאיך מאיך רק כבהתות שדי ארג
אליך "כמוס עגור פן אצפצוף, אהגה פיונה, דלו עיני למסום, ה'
עשה לי ערבי אדדה כל שנוטי על מר נפשי" תרי אני לפניך
כמו שאני, ואין לי שום תקווה כי אם על תפלה ותחנונים שתהנני
מאתק להתפלל ולהתחנן לפניך, עד שאזכה לישועה שלמה לשוב
אליך באמת ולצאת מאפליה לאורה, מיגון לשמה ומחשך לאור
גדול, ולהיות ברצונך באמת:

קיט: יהיו רצון מלפניך ה' אלקי אבותינו מלא רחמים,

מֵלָא יְשׁוּעָת וְהַצְלֹות, מֵלָא חִמָּלה וְחִנִּגָּה מֵלָא טֹוב "טֹוב ה' לְכָל
וּרְחַמְּיוֹ עַל כָּל מַעֲשָׂיו", שְׁתַהְיָה בְּעֹזֶרֶת מַעֲתָה וְתִשְׁמַרְגִּי וְתִצְילְגִּי
שֶׁלָּא אָחַטָּא עוֹד הַצִּילְגִּי מַעֲתָה מִמְקָרָה לִילָּה, וְלֹא אָהָרָהָר בַּיּוֹם
וְלֹא אָבָא לִיְדֵי טָמֵאָה בְּלִילָּה, "גַם מִזְדִים חִשְׁךְ עַבְדָךְ אֶל יְמַשְׁלוֹ
בֵּין אֹזֶן אֶתְכֶם וְגַנְקִיתִי מִפְשָׁע רַבָּ" זְבַגִּי בְּרַחְמִיךְ לְהִזְמָה בְּשֶׁמֶחָה
תָּמִיד:

כב: וְתַعֲזִירָנוּ לְהַמְשִׁיךְ קְדֻשָּׁת חֶדֶשׁ גִּיסָּן, רָאשׁ חֶדֶשׁ גִּיסָּן, עַל
כָּל יִשְׂרָאֵל וּכְשֵׁם שְׁחוֹצָאת בֹּז אֶת עַמְךָ יִשְׂרָאֵל מִגְּלוֹת מִצְרָיִם,
עֲרוּתָה הָאָרֶץ, שְׁחוֹא פָּגֵם הַבְּרִית, כֵּן בְּרַחְמִיכְךָ הַרְבִּים תֹּשִׁיעָנוּ
וְתִגְאַלְנוּ בְּכָל דָּוָר וְדָוָר, בְּכָל שְׁנָה וּשְׁנָה, לְכָל גְּפָשׁ וּגְפָשׁ, מַעַמְךָ
יִשְׂרָאֵל, שְׁתַצִּילָנוּ כָּלָנוּ בְּכָחָ קְדֻשָּׁת חֶדֶשׁ הַזָּה רָאשׁ חֶדֶשׁ
רָאשׁוֹן הוּא לָנוּ לְחֶדֶשִׁי הַשָּׁנָה, שְׁחוֹא חֶדֶשׁ גִּיסָּן הַקְדּוֹשָׁ, גָּאָלָת
וְיְשׁוּעָת יִשְׂרָאֵל, שְׁגִזְבָּה כָּלָנוּ עַל יְדֵי זה לְגָאָלָת הַגְּפָשׁ בָּאָמָת,
שְׁתִגְאַלְנוּ וְתִפְדָּה גְּפָשָׁנוּ מִהְרָה מִבְּאָר שְׁחָתָ מִטִּיט הַיּוֹן וְתוֹצִיאָנוּ
מִמְצָולֹות יִם וְתִצְילָנָנוּ נִפְשֹׁוֹתִינוּ הָאָמָלְלֹות מִאֶד מִפְגָּם מִקְרָה לִילָּה
חַם וּשְׁלֹום וְלֹא נִכְשֵׁל בְּעֹזׂ זה לְעוֹלָם, אֲגַחֵנוּ וְצָאָצָאֵנוּ וְצָאָצָאֵי
עַמְךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל מַעֲתָה וְעַד עַזְלָם, לֹא בְשׁוֹגָג וְלֹא בְמִזְיד לֹא
בְּאָגָם וְלֹא בְּרַצּוֹן:

כבא: אָבִינוּ מַלְכָנוּ חַמֵּל עַלְינָנוּ, אָבִינוּ מַלְכָנוּ חֹסֵם וּרְחִם עַלְינָנוּ,
אָבִינוּ מַלְכָנוּ חַמֵּל עַל עַזְלָלָנוּ וְטָפָנוּ וְתַعֲזִירָנוּ לְהַמְשִׁיךְ קְדֻשָּׁת
וְשֶׁמֶחָת גִּיסָּן עַל כָּל הַשָּׁנָה כָּלָה וְגִזְבָּה לְהִזְמָה בְּשֶׁמֶחָה תָּמִיד,
וְלֹהָבִיא תָּמִיד שְׁחוֹק וְשֶׁמֶחָה וּעֹז וְחִדּוֹה בְּכָל הַמְלָאכִים הַקְדּוֹשִׁים
וּיהִיה הַזָּה וְהַדָּר לְפָנֵיהם עֹז וְחִדּוֹה בָּמִקּוֹם בְּכָל הַשָּׁנָה כָּלָה כִּמוֹ
בְּחֶדֶשׁ גִּיסָּן וְגִזְבָּה תָּמִיד לְתַן חֹזֶק וְתַקְפָּה לְהַמְלָאכִים הַקְדּוֹשִׁים
עַל-יְדֵי שְׁמַחְתָּנוּ וַיִּתְחַזֵּקוּ הַמְלָאכִים הַקְדּוֹשִׁים תָּמִיד בְּכָל עֹז

לענ^ן מושך פוזה רצ'ת צצ'ל "אַנְךָ אֲשֶׁר מִקְרֹא שְׂדֵךְ מִסְפְּרֵץ רַבְּנָה תִּזְקֹר לְפָלָא"
ח^מ "חַק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר" יצא לאור ע"י הוצאה "נְצָחָת וְנִצְחָה" שע"י ישיבת תיקון המידות

וְתַעֲצָמוֹת וַיַּבְטִלוּ כְּחַח הַשְׁדִים וְתַקְלִפּוֹת, וְלֹא יִתְנוּ לָהֶם שְׁוֹם יִגְיַקְה
מִתְשִׁפְעָה תַקְדוֹשָה תַיְוָרָדָת לְנוּ, עד שְׁגַזְבָה לִמְאָכְלִים וּמִשְׁקָאות
מִבָּרִים, וְלֹהָגֶצֶל עַל-יִדִי-זָה מִטְמָאת מִקְרָה לִילָה חַם וְשָׁלוֹם,
וְלֹהָיוֹת קְדוֹשִים וְטוֹהוֹרִים תָּמִיד: